

Tage Nilsson

– Jag föddes på Hällevik 1919. Min mor var hos sin moster och födde mig. Så jag bodde på Hällevik mina första sex veckor. Man hade inga motorbåtar då, man seglade eller rodde. När tiden var inne fick kvinnorna ta sig iland. Min fru Märta's mor förlöste en eller två på Hanö, när de inte kom längre på grund av vinterförhållandena. De öppna båtarna tålde inte så mycket vind förrän det blev svårt att ta sig iland.

– Fyra bröder var vi. Föräldrahemmet har nu Allan, min äldste bror. Vi sov allesammans i stugan. Och så hade vi köket. I det vi kallade rummet fanns de fina möblerna och dit var det ingen tillgång. Det var inte låst, men det var stopp där. Vi barn låg i sofforna. Vi slogs om att ha hunden i sängen. Så hade vi en vedspis i köket till att elda i. Veden köpte vi iland, på Hörviken. Briketter köpte vi i Karlshamn. När vi skulle bygga hus köpte vi virke i Karlshamn hos virkeshandlaren där.

Tages morfar vid Hanö hamn kring sekelskiftet

– Dom det gick illa för, fick gå och tigga. Inga socialbidrag eller änkepension fanns det. Hade du inget, fick du inget. De gamla är sparsamma, det sitter i. Det var ett måste att ha något bakom ryggen. När en av pojkarna här kom hem och tog en bröds kalk i skåpet, fick han en lusing av far sin så han flög under soffan. "Här äter vi på bestämda tider, här blir inga mellanmål". Såna var gubbarna förr. Det skulle räcka till alla. Var de tio, tolv vid bordet fick man äta fort så man fick nåt i sig. Det märks än på de gamle här, de äter så fort.

– Det var inte mycket lek för oss barn. Vi fick hjälpa till hemma, agna krok med sillabete, tjuugo trettio hundra krok, det var drygt. De som hade många barn hade god hjälp.

– Vi var tio i vår klass när jag började skolan 1926. Sju pojkar och tre flickor. Vi var nog en 40 barn i allt härute. Vi satt två i var bänk. Skolan var där vandrarhemmet är nu, vi började i det som nu är köket.

– Vi fick mycket läxor. Var det inte psalmverser och kristendom så

var det svensk historia. På lunch fick vi gå hem och äta en smörgås, vi hade ju nära som väl var. Långbyxor fick vi först när vi gick och läste. Två lärare fanns, en för småskolan och en för storskolan. Först var det Rut Ivarsson och sen Margareta Kjellgren. Skolan värmdes upp på morgonen med en vedkamin. En som hette Ester skötte det. Vi hade förstås utedass. Ingen frågade efter om det var 5 eller 20 grader inne. En av lärarna bodde i skolan. Kom vi försent efter rasterna, kunde vi få stryk, men jag klarade mig. Vi hade gymnastik inne i salen också, armar utåt sträck osv.

– Vi var nog ungefär 285 invånare här då. Hamnen var alldeles full av båtar. Alla fick ligga med stävorna till, det var ingen plats till dem annars. Det fanns en affär, men där fanns inte så mycket. Mjölk kunde man t.ex. inte köpa. Vissa hade egen ko härute, andra hyrde en ko av bönderna, så fick den gå ute i markerna och mjölkas. Korna kände igen på långt håll den som skulle mjölka den. Vi fick en liter varannan dag av en som hade en ko, så vi fick inte för mycket mjölk. Men vi köpte iland också. Kogödseln var Lörbybönder här och hämtade. Det fanns ju ingen konstgödsel då.

– Grönsaker odlade vi inte. Vi hade inte tid till det. Och tomterna var inte annat än sten. Ja, det var några av de gamle som hade odlat upp. Höns och grisar hade vi. De fick matrester och vattnet vi sköljde tallrikarna med – vi hade ju inget diskmedel. Och så köpte vi mjöl i säckar. Vi hade slaktare som stack grisen med kniv. En sju åtta man dök på grisen och så stack de han. Sen började de med en träklubba och pik och till slut blev det slaktmask. Vi fick ringa efter slaktaren, telefon hade vi inte, men det fanns en telegraf här. Bara handlaren hade telefon.

– Elektrisk ström kom 39. Vi hade fotogen till lyse. Far köpte nog den första radion som fanns på Hanö av en skärslipare från Lappland. Radion hette Komet och drevs med två batterier. Han fick ge 100 kr för den, det var många pengar. Batterierna fick vi ladda på Hörvik. Vi öppnade fönstren och kunde höra radio när vi gick på tomten och ordnade med garnen, det var fint.

– Fest blev det ju när nån fyllde år eller gifte sig. Här var ju mycket folk så det blev ganska ofta. Sen fanns det en rund dansbana häruppe. Där var det dans till tvåradigt. Innan dess gick man hem till nån, som rymde ut ett rum för en 25-öring per man och så blev det dans där.

– Särskilt religiös har man inte varit här. En del var anslutna till Missionshuset och såg upp till det, sydde också till verksamheten. Prästen kom hit ibland på helgerna och då höll man till i missionshuset.

– När vi läste för prästen i Mjällby fick vi ta oss iland i Hörvik eller Negersund. Vi liftade ofta med sillabåtarna. Till Mjällby fick vi ta oss bäst vi kunde, vi hade ingen cykel och kunde förresten inte cykla. Ibland kröp vi upp på sillalådorna när Gustaf och David Nordqvist skulle köra sillen. Kallt var det och sömniga var vi. Sen fick vi sitta och vänta i Mjällby tills de andra kom. Varför gick vi egentligen där? Nej, vi lärde oss ingenting.

– En dag tog vi en båt och rodde till Hörvik, till Halla Håle. Vi var sex pojkar, byttes om två och två och rodde. Sen gick vi upp till Mjällby. Vi kom försent förstås. Prosten Adrian tyckte vi kom sent. Ja, sa vi, vi har rott i land och gått upp. Ja, bättre sent än aldrig, sa Adrian. Vi var välkomna när vi kom i alla fall!

– Det var sällan vi stannade över i land. Vi ville hem. Lite senare kunde de hyra cyklar rätt billigt i Hörvik för att ta sig till Mjällby, men det kunde inte vi. Det var jobbigt. Gå där hela sommaren till ingen nytta! Prästerna har haft makt över folket! De har inte varit snälla. Att folk kunde bli så lurade, som de blev av dom! Vad står de för egentligen, de vet ingenting, varken de eller vi. Jovisst, de har skrivit en bok en gång, det fanns ju kloka gubbar förr i tiden, då som nu. Och sen har de bara spätt på hela tiden. Det är ingen som vet något, icke en enda.

– Ingen kom på tanken att avstå från konfirmationen. Alla skulle göra det, sen gjorde det inget om nån dog på vägen. Och överheten märktes på fler sätt: när vi hade examen kom skolstyrelsen hit från Mjällby. Det lilla man kunde, det glömde man ju, så rädd var man.

– Försättningsskola gick vi här ute, två timmar var eftermiddag. Det var alldeles meningslöst. Vi kunde åtminstone fått lärt något svenska och några utländska ord. Men alla kungar, de skulle man kunna och alla krig de hade varit med om. Sånt skulle de pränta i barnen! Skriva skolböcker om Karl XII och alla hans krig och tvinga barnen läsa sånt! Inte undra på att det blir krig i världen om skolböckerna ser sådana ut.

– Depressionen på 30-talet märktes inte så mycket här ute. Hade inte

kriget kommit, så hade jag nog inte blivit fiskare. Fiskarlivet är för hårt. När jag började fiska hos far hade jag en krona på tian och Allan, som var äldre än jag, hade två kronor. Sålde far för hundra kronor fick jag en tia. Sen skaffade vi oss så småningom egna garn.

– De som gick till sjöss och kom på småskutorna hade det inte mycket bättre, dåligt betalt och dålig mat. Kriget kom och tog vår ungdom. I fem år, från 40 till 45, fick vi hålla oss hemma.

Hur märktes kriget på Hanö? – Ja fyren släckte man 1940, den var släckt i sju månader. Vi fick ta oss iland bäst vi kunde. Körde i blindo, ungefär där man trodde det var. Som väl var var det den ljusa årstiden, från maj till september ungefär. – Sen hörde vi det allierade bombflyget när det flög över nabbarna här bort mot södra udden där de gick mot Berlin. Det var ruskigt att vara på sjön många gånger. Vi låg 20 distansminuter ut en gång, med två lanternor uppe. Plötsligt kom en ubåt, alldeles mörk, brummade till och backade upp mot oss och lyste på oss med en strålkastare. Sen gick han. Här i Östersjön hände det nog inga sådana olyckor, inte med minor heller. Det var värre på Västerhavet. Där sköt flygplanen på båtarna när de låg och försökte få igång motorerna.

– När vintrarna var svåra, kunde vi inte fiska. Vi fick ligga stilla ett par månader. Vi fick gå och jaga, sjöfågel fanns det. Det var gånger då man sköt hundratal med matfågel, nöden hade ingen lag. Far hade hushållsgris också som vi slaktade. Vi hade ingen livsmedelskommission här, så vi fick ta hand om fläsket själva.

– Bränne fick vi hugga här ute, avenbok, sen bar vi på ryggen precis så mycket vi orkade gå med. Vi hade en säck som skydd på ryggen så att det inte stack in för mycket. Vi la brännet i bakugnen och torkade det, det luktade så gott. Kaffe hade vi ju inte, vi fick rosta råg. Fast när vi låg ute – Västervik, Gotland – fick vi extra tilldelning. Vi fick gå till tullkammaren och få en lapp och sen kunde vi handla hos skeppshandeln.

– 1940 slängde de ner proviant till oss i säckar och så fick handlarn dela upp det. Man hissade upp en nödsignal i fyren. Jag tror de skrev på isen med kol ordet *Proviant*.

– En del karlar fick sitt gifte här med Hanötöser, andra hämtade sina tillkommande iland, från Gotland också. Kvinnorna från land fick lära sig ett och annat – kärleken är ju underbar!

– Vatten hämtade vi söder om hamnen, där rann det ständigt ett mycket järnhaltigt vatten. Första gången jag duschade var i lumpen. Man bar upp vatten till tvättgrytan på spisen. Sen sköljde man i hamnen, vattnet var rent då.

– Tänk, min farfar hade ingen maskin utan bara segel. Så rent och fint det var då, inga avgaser, ingen olja. Sen började far med maskin på 20-talet, först en trehästars. Det var härligt när de satte på segeln och seglade och när käringarna satte på spisen och tände med näver, sen

kom det rök och steg upp. De som inte hade utedass, satte sig bakom ett gärde eller en sten och så kom hönsen eller grisen och åt upp alltihop. De fanns de som hade grisarna ute på skogen, de hade inget att ge dem. Det var naturligt, vi hade inga föroreningar. Inget skräp, inga massafabriker. Det var frisk luft då. Vi badade i kåsarna, körde till kvarnen (Malkvarn) ibland och badade. Det var primitivt men det fungerade.

Fiskets villkor förr och nu

– Det har blivit för många båtar i Östersjön, för många stora båtar. Det är inte klokt att bygga båtar på en 30-40 miljoner och sen skicka ner dem i Östersjön och tråla torsk. Det kan inte hålla. Där har de att göra om de ska klara räntorna.

– Kustfisket i Norrland har de redan fördärvat. Jag läste om en båt som kostat 36 miljoner och hade en maskin på 3480 hk och en maskin för lyset på 600 hk. Och så har mina pojkars båt en motor som har 340 hk på propellrarna och dom andra hade 600 hk bara till lyset... Och duschar och toaletter och grejer. Och fantastiska grejer i styrhytten, men det kostar ju.

– Och torsken han är utfiskad, det blir mindre och mindre. Tänka att man ligger och drar flyttrål natt och dag där som torsken ska leka. Slår man ihjäl ungdomarna så blir det inga barn, det är likadant där. På 50-talet drog man bara bottentrål. Torsken leker ju rätt så högt uppe. Rommen ska ju ha en viss temperatur och en viss salthalt så han flyter. Där ligger de och drar fram och tillbaka, fram och tillbaka. Det är hundratals och åter hundratals båtar. De har trålar som öppnar 22 famnar, det är över 45 m och 100 kg kätting i vart öra på dem och sen har de lemmar på 14 kvadratmeter. Och den maskinstyrkan... Det är som en dammsugare. Östersjön är ju inte annat än en insjö.

– Den förste båten vi hade var

på 26 fot, med en Säfflemotor i. Den byggdes 1933. 39 skaffade far en ny båt. Den 20 april 1940 började jag rekryten, på kustartilleriet. Det skulle bli muck efter sex månader, men det blev inget av med det. Vi var inne alla tre bröder och far var ensam i sin båt. Då skrev jag till kungs och blev hemskickad tills vidare och hörde inget förrän 1943. Då fick jag tolv månader till och låg den mesta tiden i Vägga.

- 1941 beställde Märtas bror Hilding och jag en 29 fots båt, det var den vi senare gick till Polen med. Båten fick vi hem den 10 januari 1942. Vi hade den till 1949 och köpte då fars båt när han hade blivit sjuk. Men utrustningen var densamma, kompassen och klockan, det var allt. Blev det tjocka fick vi loda när vi skulle in till land. Det hände ju mycket olyckor på den tiden med så enkel utrustning.

- 1955 fick jag syn på en trålare från Simrishamn, på 36 fot. Jag bytte båt. 1960 sålde jag den till Finland. Då köpte jag en här på Noger-sund, byggd på Vägga. 74 sålde jag den till Hasslö. En träbåt kunde hålla en 25 år om man skyddade den. Far hade en båt bara sju-åtta år, sen köpte han en ny. De gamla båtarna blev farliga att köra med, de kunde spricka. - Jag byggde Blekinges första ståltrålare på Öland. Vi fick den 1976, mina pojkar och jag. Den var 15 m lång och vi förlängde den 3,5 m på Karlskronavarvet 1978. Mina pojkar har den nu, den heter Tajama (Tage, Jan, Mats).

- Vi hade två slipar här och skötte underhållet fint. Vi taljade upp båtarna, många man, och sen fick man lyfta upp dem och sätta dem på bockar.

- De syntetiska garnen slipper man tjära, böta och torka. Om jag hade sexton bomullsgarn förr, så fick jag dra upp dem till haven i två omgångar och hänga till tork. Sen skulle jag försöka sova ett par tre timmar. Sen skulle garnen bötas om det var håll på dem. Att torka och böta var kvinnögöra. Och när garnen blev ljusa fick man köpa björkbark i affären och kärra upp vatten och koka dem.

- Fisken viker för skuggan. Det är inte färgen som gör att. Fisken är färgblind. Ju mindre skuggan är desto bättre blir fångsten.

- Det var jobbigt förr att fiska. Nu jobbar de vid fabriker och fiskar på fritiden. Behöver inte tänka på att torka garnen. Det var fördärvet för fisket.

på 26 fot, med en Sjöfflemotor i. Den byggdes 1933. 39 skaffade far en ny båt. Den 20 april 1940 började jag rekryten, på kustartilleriet. Det skulle bli muck efter sex månader, men det blev inget av med det. Vi var inne alla tre bröder och far var ensam i sin båt. Då skrev jag till kungs och blev hemskickad tills vidare och hörde inget förrän 1943. Då fick jag tolv månader till och låg den mesta tiden i Vägga.

– 1941 beställde Märtas bror Hilding och jag en 29 fots båt, det var den vi senare gick till Polen med. Båten fick vi hem den 10 januari 1942. Vi hade den till 1949 och köpte då fars båt när han hade blivit sjuk. Men utrustningen var densamma, kompassen och klockan, det var allt. Blev det tjocka fick vi loda när vi skulle in till land. Det hände ju mycket olyckor på den tiden med så enkel utrustning.

– 1955 fick jag syn på en trålare från Simrishamn, på 36 fot. Jag bytte båt. 1960 sålde jag den till Finland. Då köpte jag en här på Noger-sund, byggd på Vägga. 74 sålde jag den till Hasslö. En träbåt kunde hålla en 25 år om man skyddade den. Far hade en båt bara sju-åtta år, sen köpte han en ny. De gamla båtarna blev farliga att köra med, de kunde spricka. - Jag byggde Blekinges första ståltrålare på Öland. Vi fick den 1976, mina pojkar och jag. Den var 15 m lång och vi förlängde den 3,5 m på Karlskronavarvet 1978. Mina pojkar har den nu, den heter Tajama (Tage, Jan, Mats).

– Vi hade två slipar här och skötte underhållet fint. Vi taljade upp båtarna, många man, och sen fick man lyfta upp dem och sätta dem på bockar.

– De syntetiska garnen slipper man tjära, böta och torka. Om jag hade sexton bomullsgarn förr, så fick jag dra upp dem till haven i två omgångar och hänga till tork. Sen skulle jag försöka sova ett par tre timmar. Sen skulle garnen bötas om det var håll på dem. Att torka och böta var kvinnogöra. Och när garnen blev ljusa fick man köpa björkbark i affären och kärra upp vatten och koka dem.

– Fisken viker för skuggan. Det är inte färgen som gör att. Fisken är färgblind. Ju mindre skuggan är desto bättre blir fångsten.

– Det var jobbigt förr att fiska. Nu jobbar de vid fabriker och fiskar på fritiden. Behöver inte tänka på att torka garnen. Det var fördärvet för fisket.

– Också hydrauliken har underlättat. Nu har de torskagarn alla över hela Östersjön. Nu sätter de på vilka djup som helst. Det finns inte ett berg eller en sten i Östersjön utan att det står ett garn där. Men visst har det blivit lättare för fiskaren. Bomullstrålarna fick vi ta upp i masten för att torka när vi låg i Simrishamn. Det måste torka upp annars hade det ju inte hållit. Alla båtarna låg med trålarna uppe i masten.

– Fiskarena var utlämnade till handlarnas godtycke och är väl än i dag. Det är pengarna som bestämmer mer än omsorgen om fisket och fiskarena.

– Det hade blivit mer fisk om de hade fiskat normalt. Det är inte bara yrkesfiskarena som plockar, även fritidsfisket tar en del. Många som jobbar i industrin har fått tid att fiska på fritid och tjänar extra. Säljer vid sidan om. Det är fritt fiske och det kan inte gå i längden. En fiskare kan inte utan vidare gå och hjälpa till på en bondgård eller en industri.

– Det är mycket mer påväxt nu på garnen, men tången har kommit tillbaka, mycket fin tång. Ålafiske har aldrig betytt något här på Hanö, det är för djupt på östra sidan så sjöarna blir för stora. Fast man försökte med ålafiske under kriget, men det var inte så lyckat. De som hade ålafiske på Lister har tjänat pengar. Ålen har kommit tillbaka, men det är bara en liten del som redovisas.

– Karlshamn var vår stad. Vi sa aldrig: ska du till Karlshamn i morgon, vi sa: ska du till stan? Vi skulle ju in där med fisken också många gånger. På somrarna låg karlarna i Simrishamn och fiskade sill. Fruntimmerna la flundregarn och sumpade flundror. Sen på lördagsmorgonen skulle de till Karlshamn med dem. En annan var ju överlycklig när man fick följa med och kunde knappt sova på natten. Jag fick stå jämte mor vid ståndet i värmen. Karlshamnsfruarna kom och vände och vred på fisken, vi fick få den till dem. Sen var det till att springa upp och handla från den ena affären till den andra. Och det man inte fick sålt sprang man på torget och bytte till sig frukt och potatis för hos bönderna.

– Vi gick till Polen 47 med laxgarn. Ingen radio ombord. En gammal blekt kompass och en klocka med sprucket glas, det var allt. Vi fick reda på att det fanns lax där nere och så körde vi ner. Men det var riskfyllt, vi var ju unga människor, nygifta med skuld på huset och utan någon möjlighet till förbindelse. Och dåliga båtar, inga livbälten, ingenting.

– De gamle seglade före första världskriget till Bornholm och tog sig sedan längs tyska kusten till Polen. Vi har alltid haft nära förbindelser med Bornholm, en del från Hörvik har t o m bosatt sig där då det var bättre utsikter där nere. Nu är det besvärligt för dem, de har ju inte så mycket vatten längre, det är synd om dem. De som mönstrar på båtar-na här är ofta från Bornholm.

– Fars första båt kostade 1000 kr, själva skrovet. Motorn var en Säf-fle tändkulemotor. En koppling kostade 250 kr, så det var inte att tänka på. Vi fick skydda propellern med särskilda skenor så att näten inte fastnade. Det blev till att stänga av motorn, fästa skenorna och så ner och dra runt svänghjulet. Det hände att man fick backslag så att ar-marna nästan gick av.

– Vi hade två kojer intill maskin. Var vi tre så fick den tredje lägga sig på durken. För det mesta var vi tre ombord, men många gånger bara två. En styrde och två fick sköta garnen. De som bara var två styrde med hjälp av vajrar. Dåliga kläder hade vi. Vi sydde av lakansväv och linoljade dem. De luktade som fan. Hade man inte varit sjösjuk förr så blev man av lukten. Så läckte de lite grand också, oljan försvann på knäna och då läckte de där. Gummibyxorna kom under kriget vill jag minnas.

– Garnfisket i Simrishamn började redan i maj. Morfar och dom låg i Simrishamn hela sommaren. De seglade dit och hyrde in sig hos fiskare och sådana. Det var mer omsättning där nere, närmare till stora städer så dom kunde tjäna en och annan krona.

– Det har ju blivit bättre, men det har det ju för alla. Jämför med en stenhuggare och alla jobbare till exempel, hur de jobbade och hur de hade det för. Det var en kamp för att överleva. Alla fick slita hårt och hade knappt nån lördag. Men på söndagen tvättade man sig, rakade sig och bytte underkläder och sen var det vilodag. Gubbarna träffades för sig och fruntimmerna för sig. Först fram mot kvällen drog man sig hemåt. Ingen bötrade garn eller något sånt på söndagen. Vi gick aldrig till Simrishamn förrän vi hade ätit middag på måndagen. Körde tre fy-ra timmar, sen var vi där vi skulle vara. Det var roligt för oss unga pojkar när vi träffades där nere och talade om vad som hänt när vi var i land.

– 1947 gick vi ända upp till Åland för att fiska lax. Vi körde midsom-

mardagen, körde 38 och en halv timme till Dalarö. Där drack vi kaffe, sen körde vi till Grisslehamn, där köpte vi sill som bete och fick nordlig kuling. Vi fick ingenting utan för tillbaks igen. Mygg fanns det, vi blev helt sönderstuckna. Vi gick hemåt, men det var dom som fortsatte till Sundsvall! På återvägen låg vi utanför Burgsviken på Gotland och där fick vi ett tital granna laxar var dag. Vi skulle stannat där istället för att gå till Åland!

– Sommartid fiskade vi sill med garn i Simrishamn. På våren satte vi här hemma. Torskakrokar satte vi hela vintern när det var öppet. Från 1929 till 1940 var det ingen isvinter att räkna med. Vi satte krok på grynnorna en halv eller en hel timmes gång ut. Vi skulle ju ha fisken färsk. Vi hade sump i båten och när vi släppte vatten i den blev båten hemska lugn och stadig. Hade fisken dött fick vi slänga den på däck, den gick inte att sälja. Handlarna skulle ha den levande. Sen skulle garnen upp och torkas och fisken till handlaren och vägas och förvaras i hamnsumpar tills en bil kom och hämtade den. Nån beredning av fisken var det inte tal om, man kunde inte filea.

– På våren kunde vi gå mot Öland och Gotland och fiska lax, det var före kriget. Då kunde man ju tjäna en och annan krona. Laxen låg på ett par tre kronor kilot, de var skillnad på tie, femtan öre som vi fick för torsken, det var lika med sillen. Nån gång kunde vi få 25 öre i Simrishamn, när ingen annan hade fått något och det var efterfrågan. Hade handlarna på Hörvik, Hällevik och Nogersund inte sålt något, så fick vi inte ett enda öre. Vi var slavar under handlarna, var många gånger beroende av deras specerihandel.

– Det tog 20-22 timmar att gå till Polen. Det var inte mycket kvar av hamnarna efter kriget. En gotlänning tog miste på hamninloppet och en bombad del av piren och gick rakt igenom, han klarade sig konstigt nog. Vi kunde ju inte prata med polackerna. Man hade inget i affärerna mer än vodka och öl. Mycket var sönderskjutet då, 1947. Vi gick en bit upp på land och såg många tyska hjälmar ligga där, men inga vapen. 1948 kom ju kommunismen. Svenskarna levde tidigare ett fritt liv där nere, men sen blev det vakter som kontrollerade oss. Vi slutade med att fiska på Polen, det var inte så lönsamt och ganska riskfyllt.

– Vi använde seglen vid alla tillfällen vi kunde för att spara olja. Vi hade fyra segel: fock, klyvare, sprisegel och topp. Stängde motorn. De stora motorerna körde de med trätjära, de fick förvärmas.

Båtarna gick alltid hem på lördagen när de varit i Simrishamn, det var så grant när båtarna kom hem på fars tid, det var nåt visst med det. Vi kunde se på seglen vem som kom. Och ofta hade de något gott med sig hem, det var vi minsann inte bortskämda med!

